

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Nytaarsmødet

Citation: Baggesen, Jens: "Nytaarsmødet", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 2. Samling, 1809-1823. - 1894*, udg. af A. Arlaud , 1889-1903, s. 33. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen03tom-shoot-workid54803/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: *Riimbreve og poetiske Epistler. 2. Samling, 1809-1823. - 1894*

Nytaarsmødet.

Til General-Krigs-Commissair Ustrup,
paa Aarets, hans Kones, og hans Søns fødselsdag.

Underskøen, 1813.

Naar jeg lidt dybt paa det, jeg sidder i —
Jeg sidder nemlig midt i Poesie
Til over Ørerne — min Broder Haagen! grunder,
Der maae dog, troer jeg, stikke noget under
Den Ting, man kalder Sympathie —
Thi neppe havde jeg faaet Nytaarsønsket særdivt
Til min familie, som lever slet i Kiel,
Og et begyndt til din, som Lyffens Smil
Dog stænkede, Gud ske Lov! et Lod lidt meere værdigt,
Før, i det samme som jeg saae mig om,
Din Tiener mig imøde kom
Med dit,
Hvoraf jeg klarligen kan see, forstaae, og rime,
Dit Hjerte slog for mig i een og samme Time
Med Ønskeslag i Sort paa Hvidt,
Som slog for dig i samme Takten mit.
For nu, min gode Ven, i samme Taft at blive,
Jeg i de samme Rim og samme Vers
Paa langs og tværs
Det Ønske, du mig gav, dig vil tilbage give —
forstaae mig vel, beholdende for mig,
Hvad jeg ei ganske kan giengive dig.

Den Nytaars-Karpe, jeg dig har at byde
 Til Siengield for din Digterfnaps idag,
 Lad dig, min Ven, som tørre Jyde,
 Paa denne Trillingefstdag ei fortryde!
 Bliv ei for fiau derned! til Kaffe tag!
 Den være som den vil, i Hippocrenes Kilde
 Jeg siffede den op i Aar;
 Gud stænke dig, hvad jeg mig selv og ønste vilde,
 Herneben, af! men hvad jeg neppe naaer —
 Den beste Lar, som Livet har at byde,
 En heel Snees Aar faa veer som i Dag,
 Den: intet Skridt i Verden at fortryde —
 Og hvis — at glemme det i fannetag!

Jeg intet veed hertil at lægge —
 Kun, som Postscriptum, nok et lille Bid:

I fordums, som i vores Tid,
 Der fandtes inden de Jerusalemste Vægge —
 (Jeg kalder Hellig Anders Konge-Hiem
 Det danste ny Jerusalem,
 Da i en Kad af Aar, saavidt jeg hører,
 Det ikke christne Konger meer tilhører,
 Men kongelige Jøder ligefrem;
 Tilgiv, hvis her jeg tæller dig blandt dem,
 for Successionens Skyld — desværre!
 Vi er vel alle Konger for vor Herre)
 Der fandtes, siger jeg, hvad findes her endnu,
 Varmt inden Vægge
 En vis Person,
 Bencærvnt den rige Salomon,
 Den gyldne Lyffes store Kieledægge —
 Det veed du; men hvad du vel neppe veed,
 Derom jeg nu vil give dig Besked:

Mig forestaaer i Aar en gylden Lykke —
 Hvo veed, om jeg dog ei tilsidst opnaaer,
 Hvad du mig ønsket har i dette Stykke?
 I Morges tidlig, Kicere, som jeg gaar,
 I Merke halv endnu, min Gang til andet Gangen,
 I min Ustyldighed, paa Trængsels forlangen —
 Om hvilken Gang jeg det kun sige vil,
 At Kongen selv maa stundom gaae dertil,
 Hvis ei til den, saa til en anden —
 En Dør sig aabner — og, med kruset Haar om Panden,
 Og kruset Duun paa Hagen, i en frak,
 Med bevært Øie, frum og fiin i Næsen,
 Udtræder et belevent artig Væsen,
 Mig bydende, med Smil, en Prins Cobak
 Af Græffens, hvorefter jeg er kræsen —
 Og som i forgemakket der
 Min Kræsenhed blev dobbelt fiket —
 Med Smil — o! hvilket Smil! — som det af Josephs fader,
 Da han i Labans Debringe*) paa Luur
 Til Jomfru Rachel gjorde Cour —
 Med de Kong David egne milde Lader,
 Naar foran Urken, i de hellige Parader,
 Han dansede paa Sions Gader —
 Og sigende (jeg kunde falde Graad
 Af Glæde): „Herr Justice-Raad!
 Et glædeligt Nyt-Aar!“ — „Aligentaade!“
 Var alt, hvad jeg i stærke Hast formaade
 At svare den mig huldt lykønskende Person,
 Der ingen anden var, imellem disse Vægge,
 End høitbemeldte Lyffens Kicledægge,
 Din Estermand paa Thronen, den Patron,
 Som ei blot Slagelses og Slottets Skalde,

*) Et fordums Alinee til Anderskov.

Men alle Bønderne her rundt i Egnen kalde
Kong Salomon.

O! ter beata matutina hora!
 Mig hilste Lykken selv! dens Vndling hød
 Mig et lykkeligt Nytaar før min Død!
 Guld fik i Mund til mig for første Gang Aurora!
 Mindst havde jeg, før Solen brød,
 Mig ventet slikt et dobbelt Glædesstød;
 Jeg trodser nu herefter fru Pandora.
 Bespiist i Afles af din Kones røde Grød,
 Beskænket af dig selv, beruust af Vndigheder,
 „Som den maa være blind, der ei kan see hos Eder“,
 Lykønskt af Salomon, misundt af Povel og Peder —
 Hvor skulde jeg, med slikt en Stjerne fød,
 Herefter kunne lide Nød
 for det, hvorum den hele Verden beder?
 Jeg sidder alt, i Tanker, rosenrød,
 Pluskævet — af en maver Digterstengel
 forvandlet til en fuldtudsprungne Engel,
 fuld af Medlidenhed med Næstens Nød —
 (Jeg meener Længslen efter Vand og Brød
 Paa tørt Papir) — og dypper ned min finger
 I noget, som du hører nok, der klinger —
 Lig salig Lazarus i Abrams Skød.